

Selgemal aal oli just kuninga majas suured wäerad wõeraks, n'agu nimelt: Minister Gaston, Prints von Florentz, leit wõrsti proua von Nassau-Diez, Markgrahwo Ernst von Bairuth, printsi Georgi Matsiwiil proua Eleonore (leit) ic. See-suguste wõeraste aal oli kuningas väga lahk ja hea tujusine mees, aga seda enam veel siis, kui t'al midagi naisja tagawaraks oli, mis sel aal, kui kuningod veel enestel narrisi pidasivad, muidugi arwa puudust wõis olla. Oma suurte wõeraetate aaga, n'agu ta soowis, üht üles arwamata mõistatust üles arwata anda, tegi temale ütlemata suurt röömu. Iseäranis oli t'al selle asja juures ilus Grahwi proua Isterloo, mõttes, kes töide kõrgema waimuga naesterahwas üle kuningliku losji leiti olewad; aga kaa veel peale seda üts kuulus tarik ja mõtte arwaja inime pidi olema. Qui niiid Kuningas hädast lauda oli istunud, tõi ta ennast rääkimistega pilamiisi selle juttustamise peale ja rääfis seal juures paljugi inimeje tarkusest, ja mõistustest. Andis kaa von Nassau würsti prouale, Amaalje von Isterloo tarkust sügawamalt tunda, ja seabis teda kui üht selle aegist eeskuju teistele etc. Pärast seda aga põõris kuningas ennast von Isterloo poole selle küsimisega: Kas t'al peaks tül wõimalik olema, ühe mõistatuse üle, mis ta temale ütlema saab, üht

tõsist otsust anda, sest seesugune mõistatus seista juba macisma kuulsa mõistatusete sarnane. — Grahwi proua palus niiid seda mõistatust teada anda; ja kuningas palus jälle tema käest selle küsismise peale otsust: „Kuda woida see ühe maja isal wõimalik olla, ühe pääwase teenistusest 4 grossi, mite üksi naest kue lapsga toita, waid faa peale seda ühe suure kapitaali peale intressi forjata, ja laa peale seda ühtlaasi veel ise üht samasugust kapitaali forjata? — Üks minu waesemad seltsi alamatest,” lisas kuningas veel senna juurde, „oskab seda ja aiab seda wäsimata edasi; nimi ja inime ei pundi aga mite ise selle asja juure, üksi seda funsti, kuda ta seda teeb, peab ülesarvatud saama.”

Pärast seda kui Grahwi proua tük aega oli paha meelega nii kui kaa ilma aegu eneje pead selle asja poolest murdnud, põõras kuningas ennast oma mõistatusega laudas istujate wõeraste poole, kinnitades, et see selectus sest mõistatusest, mite ühe sureliku inimeje mõistuse töö sa olema. Nõik laudas istujad herrad ja prouad andsiwad kaa wiimaks eneste tava järele arwamise järele temale selle poolest digust. „Noh,” ütles kuningas wiimaks, „kui minu wõeraste seas mite üht seesugust tarfa inimest ei ole leida kes muulle seda wõiks äraoseletada, ehk leian teda siis ometi fü-